TÓTH ERZSÉBET

SZIROMSZÁRNYAKON

Ha már egyszer barátságba kerültél
egy kiscsibével, egész életedben
problémás lesz a baromfihús fogyasztása.
Viszont az igazi barbárok képesek
gusztustalan csokimázas tortájukra
árvácskaszirmokat szórni, és simán befalni.
Gyönge kis példa.
Mert nézzük, mit kotyvasztanak
a Világ Nagy Virágkonyhájában?
Egy futó pillantás, és már csattanó maszlag
csikorog, forr az agyadban.

*

Jelenleg a teraszon páfrány, petúnia, karácsonyi kaktusz
fehér és rózsaszín muskátli, tölcsérvirág
portugál leander, egyéb virágok szelíd társasága
igyekszik felfogni a kinti zajokat.
Királyi csöndjükkel, titokzatos sustorgásukkal
mosolygásukkal vigyáznak rám
mindig jelzik, ha mondani akarnak valamit.
Soha nem hagyom, hogy szomjazzanak.
Levágom száraz leveleiket.
Élni tanulok tőlük, ahogy figyelmem nélkül is nőnek
titokban új rügyeket hoznak
nem hivalkodnak gyönyörűségükkel.
Titkos értelmű kert az Akácos ház erkélyén
a harmadik emeleten, vigyázok rájuk
fel ne döntse őket a szél, távozzanak tőlük a tetvek
ők rám vigyáznak, el ne tévedjek képzelt útjaimon
mikor sziromszárnyakon lebegek, szédülök
visszafordíthatatlanul, már nem tudom, hova.

*

Most a szoba uralkodója
Liza, a rókatündér-fikusz szólít
csak ő hallja a harangvirág ebédre hívó szavát.
Bent már mindenféle zajokat hallok
Ölelni tilos, mondja valaki

KEZÉT CSÓKOLOM, TOLLRAJZ, 9x7CM, 2019

ez nem baj
egyébként sem vagyok veszélyeztetett
kinőttem abból a korból, amikor boldog-boldogtalan
megölelhetett, ha nem figyeltem.
Most már csak anyámat szeretném megölelni
de ez a piszok kis vírus közénk férkőzött
milyen világ ez?
Van azért valaki, akinek szívesen megfognám a kezét
sajnos, országhatáron túl létezik.
Úgy múlnak majd el nyarak
tavaszok, őszök, telek
őszi tavaszok, téli nyarak
„tegnap nyár volt, most ősz van"
hogy nem is láthatjuk egymást
virágok csendjét hallgatjuk együtt
orgonát, tulipánt, pünkösdi rózsát
petúniák halk-bíbor énekét
még a búzavirág is meglátogat néha
pedig állítólag már kipusztult.
Nekem ne meséljenek.
Virágai betakarják a szememet
így tudok tájékozódni egy kicsit.
De minek, minek tájékozódni, amikor nem vezet út oda
és ha vezetne is, mire érek oda?
Hova igyekeznék
hiszen itt van a bőröm alatt, a szememben
kezét nem felejti a kezem.

AKI NEM JÁRT GYÖNGYÖSPATÁN

„rózsával vert, mert sietett"
Ayhan Gökhan

Az meg se szólaljon!
Mit mondott?
Fogd be a bagóleséodet.
Ez mit jelent?
Kuss.
Akkor itt nagy csönd lesz.
És aki volt Gyöngyöspatán?
Azok nincsenek itt.
Mi az a Gyöngyöspata?
Öregapádnak ha lova lett volna,
gyöngyöket rakott volna a patájára.
Az tuti.
Csak mondom:

jegyezzétek meg:
mindnyájan cigányok vagyunk.
Akár jártunk Gyöngyöspatán, akár nem.
Hogy jönnek ide a cigányok?
Sehogy.
Remélem is, mert akkor én megyek.
A többi nemzet szemében mi, magyarok
mind cigányok vagyunk.
Ez már igaz.
Bár én nem ismerek más nemzeteket.
Újabb hozzászólás:
Aki roma itt megjelent máma
kizárólag pízt fogad el.
Pízt, semmi tanulást.
Figyelj, mik ezek rajtam? Kiütések?
Szerintem hullafoltok.
Meghibbantál? Én még élek.
Biztos vagy benne?
Persze. Amíg viszket, addig élek.

VÖRÖS ISTVÁN

JÓZAN ÉS BÖLCS

Akinek a test nem több, mint a test maga:
a sötétet egynek látja az éjszakával.
Annak csak egyszerű madárhang a madárdal,
s az erdő semmi más, csupán a fák hada.

A lehetetlen nem történik meg soha
vele, viszont minden lehetségest bevállal.
Hogyha valami jellemző, az sose rá vall,
a szobájában nem sötét az éjszaka.

Neki pont elég mindig, amit meg is kaphat,
nem híve kiszámíthatatlan alkalmaknak.
A szerelem viszont veszélyes érzelem,

az ösztönöket önmagából kibeszéli,
ami nem élet, egyszerűen meg se éli,
így is túl van már sok-sok jogos sikeren.

A TUDAT ALÓL

Egy fej lakik a nyakamon,
nem együtt született velem.
Övé rajtam a hatalom,
s hogy nincsen ő, elképzelem.

Az én az persze ott lakik,
de én nem az az én vagyok,
kit képessége elvakít,
és világokkal társalog.

Egyszer volt egy másik fejem,
tisztán gondolkodott, ahogy
jó és hasznos volna nekem.
Ma nélküle most úgy vagyok,

mintha nem volna a világ,
és nem lennének ördögök.
Rám szól, fegyelmez: Mit csinálsz?
Álmában rajtam is röhög.

A KÖRFORGÁST KIKAPCSOLNI!

Az udvarba besüt a nap,
a körfolyosót körbejárja.
A világ egy helyben marad,

mint mindenki, ki ad magára.
Mi haszna széttekinteni?
Így is tudod, mi az ábra.

Nem valódi, nem éteri:
üvegtető néz a világra,
ruhánk eső nem érheti,

de megtépázhatják az árnyak,
mint következő nemzedék,
míg rólunk végleg le nem válnak.

Sötétedik, s az elmevész
sokszínű, hamis rémmeséi
támadnak, s múlt a múltba vész,

de nem tudja már elmesélni
a kezdetet, mit eltakar,
visszazuhan a végességig.

Mutass egy új jövőt hamar,
biztonságos jelent jelentsen,
mi elmúltával nem zavar,

nem háborít föl mégse engem,
mint az éjjel, ha megszakad.
A napfölkeltét elhessentem.

Az udvarba besüt a nap,
a körfolyosót körbejárja.
A világ egy helyben marad!

LACKFI JÁNOS

A LÉGKÖBMÉTERRE JUTÓ ISTENTARTALOM ZSOLTÁRA

Uram, fújj át a te lelkeddel
az én sejtjeim térelválasztó függönyén,
fütyülj át rajtam, mint szélfuvallat
a szitává lőtt vadnyugati hősök testén.
Fújd ki atomjaim közeiből
a megalkuvásokat, sunyulásokat,
a pökhendi nagyravágyást,
a mások megítélését,
a bűzös gyanakvásokat,
a beposhadt szégyeneket,
az izzadságszagú félelmeket.
A templomok boltozata alá
rengeteg légköbméter szorult be,
mohó az ember,
szeretne minél több és töményebb
Istent beszívni magába,
átjáratni a testén,
felnézek a boltozatokra, és látom,
hogy több tíz méter magas légoszlop
jut rám, fokozott istentartalommal.
Mint tüdőbeteg a hegyi levegőt,
úgy inhalálom a templomszagot,
feloldozott bűnök szagát,
visszafelelt imaválaszok szagát,
meg nem bánt nehezteléseket,
kereszt gyanánt cipelt sorsokét,
beszívom a betegségek szagát,
a hálaillatot, az áldozati tömjént,
a szenteltvízpárát,
a különböző dezodorok és öblítők
vasárnapias leheletét.
Letüdőzlek, Uram,
betölt a te szent emberillatod,
barmok párája, mellyel mi,
emberbarmok szuszogjuk körbe
jászladat, keresztedet,
a kettő ugyanaz,
jászolból ácsolt kereszt,
keresztből szabott jászol,
mennyei fatakarékosság,
ugyanebből a használt faanyagból
kisikeríthető az egyház bárkája,
az utolsó vacsora asztala,

de még akár a szószék
vagy a felolvasópulpitus is.
Jessze fájának gyümölcse,
emberiség családfája,
melynek ágai között
zengedeznek a templomi
zászlókat zörgető légáramlatok.
Miért olyan nehéz, Uram,
az élőket szeretni?
Mintha szent templomodban
összegyűlt báránykáid
egymást akadályoznák legjobban
abban, hogy hozzád jussanak…
„Nézd azt a fiatalembert, Jolánka,
csak a mobilját matatja!
Figyuzd azt a kiszáradt nénit, Kevin,
arca csupa gyűlölet, s micsoda ruhák!
Csend legyen, kicsikém,
a bácsi nem tud így imádkozni!
Na, ez meg mit keres itt,
a gyereke sem a férjétől van…"
Sokkal könnyebb szeretni halottakat,
mondatni értük gyászmisét,
örök világosság fényeskedjék nekik,
biztonsággal kihűltek,
ránk hagyták súlyos örökségüket,
széjjeloszlottak, többé
össze nem illeszthetők,
bár írva vagyon, az Úr képes
húst ragasztani a csontokra.
Töredékesen felidézhetők,
üggyel-bajjal restaurálhatók,
annak rakjuk őket össze,
akinek akarjuk,
ezek szakmai döntések.
Találgatni kell már, vajon ez a darab
oszlopfő vagy karzatkorlát,
fülkagyló vagy orrporc,
lelkifurdalás vagy áhítat,
kulcscsont vagy anekdota,
koponyadarab vagy gyóntatórács.
Téged is kedves halottnak szeretünk?
Meglátogatunk az urnatemetőben?
Tested és véred, mormoljuk.
Hamu és mamu, gondoljuk magunkban.
Süvíts át sejtjeim
térelválasztó függönyén, Uram,
hogy szellősebb legyek a gyóntatórácsnál!

VISZONYFELHŐK, MONOTÍPIA ÉS TOLLRAJZ, 50×32CM, 2019

SZALAI ZSOLT

KUKK-KASZNI

A vásárra lopakodó gyorsfényképész
a híd lábánál állítja fel a kukk-kasznit.
Ponyvát dob a faládára,
a Royal előtti kószálókra vár.
Napernyős asszonyok a hajnalban
átrendezett kirakatokat nézik,
a kelmeüzlet előtt perzsaszőnyeget csomóz
egy lány. A férfiak hevesen alkudoznak
országra, gabonára.
Felöltöztetett szavak a cégéreken.
A vásártéren marhák mindenütt.

Sült húsok szaga jön a lacipecsenyés felől.
A kamera a Kurin reklámjára téved. Elejét veszi
az étvágynak a mázsaház oldalára ragasztott plakát.
Emésztéssegítő szer. Liba, rák, konyak, a pezsgő behűtve.
Farsangfarka a hasmenés és a böjt előtt.

A pápaszemes plakátember még hozzá sem látott,
csak a tablettát nézi nagy vigyorral,
ahogy aranyrögöt vizsgál az ékszerész.
A legtöbb patikában elérhető.
Nyolc milligramm fenolftalein.
Megmérték grammra, mennyi gyógyítja a dőzsölést.

Elképzeli, ahogy a tömeg megindul
a pecsenyéstől a gyógyszertár,
aztán az illemhelyek felé.
Utolsó országos vásár.
Instant panoráma.

MŰTEREM

A fénykép már gyűrött, de emlékszik, alkalomhoz illően
öltözve ment a műterembe. A mester választotta ki
a megfelelő díszletet. A faragott székre ültette,
az írókomód elé. Aztán felnyitotta a tetejét,
mintha egy klavikordon játszana.

Ahogy belesüppedt a bársonyhuzatú párnába,
tekintete elveszett a szőnyeg mintáiban.
A fejtámasz feszélyezte kissé,
nem mozdulhatott.

Észlelte a villanást, mint amikor a bálban látta
a tűzijátékot. Ujjain dallamok futottak,
szájára a költemény csalt mosolyt
a tetőn át beáradó fényben.

RETUS

Arcát szeplősre pöttyözte az albuminon
kiváló ezüst, de a nő tekintete még
mindig igéző. Bárhová sétálsz
a múzeumi szobában,
szeme téged keres.

A száz év alatt rárakódott koszt radírozod,
a gumiforgácsokat finom lószőr ecsettel
söpröd a szemétbe. Fiatalító kezelésnek
veted alá, mintha sminkmester lennél,
hogy az életnagyságúra méretezett arc
pórusait is lásd a múltra kalibrált monitoron.

Miközben letisztítod a fotót, és közel jutsz
az arc eredeti szépségéhez, rájössz,
közben törlöd a történetét.

Abbahagyod a retusálást,
borítékba teszed, és elhatározod,
megőrzöd a legelőször beolvasott fájlt.

SZÉLESI SÁNDOR

EGY CSIPET SÓVAL

Mindenki Fehére

Ma leverték Fehér Lajos márványtábláját. Fehér Lajos festő volt, és huszonöt évig lakott a házunkban, a második emeleten. Az ötvenes években lett felkapott művész, előszeretettel festett igavonó állatokat, egy műkritikusa szerint soha senki nem volt képes úgy vászonra vinni a szántásban küszködő ökör megingathatatlan kitartását, mélységes elkötelezettségét, mindent legyőző akaratát és földöntúli erejét, mint Fehér Lajos. A hatvanas évek derekán Kossuth-díjjal tüntették ki. Miután a felesége meghalt, egyedül élt, és képei komorakká váltak: a tarlón elhagyatottan járkáló varjakat festett leginkább. Egyszer voltam nála, úgy emlékszem, hetvennyolcban, a halála előtt pár héttel. Körbevezetett a lakásában, és megmutatta még el nem adott festményeit.

– Értem én, hogy változik a világ, mozdonyt, villamost, repülőt kellene festeni – mondta. – De az ecsetem… az ecsetem nem hajlik.

Nyolcvannyolcban, halála tizedik évfordulóján kapta meg az emléktáblát. Kis ünnepség volt, márvány, koszorú, rövid beszéd, amit a házban lakók szórványos tapsa kísért. Fehér Lajos, kerületünk feledhetetlen alkotója.

Egy suhanc verte le a táblát, lényegében két ütéssel. A tábla eltörött, és lepotytyant a földre.

– Black Lives Matter – kiabálta a suhanc, majd a kalapácsot eldobva elszaladt.

Én láttam egyedül, de öreg vagyok már utánaszaladni. Hadd menjen. Miután eltűnt a sarkon, felvettem a kalapácsot, megnéztem. Made in China. Hazavittem. Szöget beverni ez is jó lesz.

Egy szelet torta

A Hochner cukrászda harmincnégyben nyílt az Apponyi Albert tér nyugati oldalán, szemben a Klebelsberg Kunóról frissen elnevezett elemivel. Hochner Pista bácsi volt a tulaj, és mivel az öreg már a nagy háború előtt híres cukrászmester volt, hát gyorsan kialakult a vendégköre: a város polgáriasult fele legalább havonta egyszer benézett hozzá. Állandó vendég lett a kis Tóni is, aki mindig megkapta pénteken a maga egy pengőjét, és azt becsületes rendszerességgel Oroszi-tortára váltotta át. Aztán jött a háború, és a cukrászda bezárt. A háborúban az Apponyi teret szétlőtték, ám a cukrászda épülete csodálatos módon megúszta pár golyónyommal. Még az öreg Hochner, aki valamiképpen elkerülte a kitelepítéseket, nyitotta meg negyvenhatban újra, de egy évvel később elvették tőle, és át is nevezték Kisvirágra. Az üzleti engedélyen is így szerepelt már: Kisvirág cukrászda, Népköztársaság tér 3. Szemben a Ságvári Endre Általános Iskolával.

Egy Szigeti Kálmán nevű cukrász vitte a következő években, évtizedekben, és bár Hochner Pista bácsi dolgozott hátul a műhelyben, a sütemények íze mintha

kicsit más lett volna. Talán az öreg felejtette el a receptúra összetevőit, talán a finomliszt volt más. Tóni, immár mint fiatal magyartanár, még visszaszokott a cukrászdába, forintot hozott, s nem bánta, ha nem a régi ízeket kapja az orosz krémtortával, mert a nyelvén mindig a régi Oroszi-torta ízét érezte. Aztán az idők kikoptatták az öreg Hochnert és Szigetit, jött az ÁFÉSZ, majd a magánosítás, és kilencven után a cukrászdát visszanevezték Hochnerre. Ott, a Köztársaság téren. Ekkor történt meg, hogy a rendszerváltás nagy lendületében az új tulaj, bizonyos Bántelki Dénes, az orosz krémtortát átnevezte rajnai szeletnek. Tóni bácsi ezen morgott egy keveset, de mivel a régi krém ízét még mindig, minden egyes alkalommal képes volt felidézni a sütemény, úgy gondolta, kit érdekel, hogy hívják. Öregkori diabétesz ide vagy oda: heti egy tortaszelet még a nyugdíjazása után is belefért. Hetven fölött rászokott a feketére is: egy torta, egy fekete. Már nem árthat nekem, mondogatta.

A Hochner teraszáról nézte végig a tér új névadójának, Wass Albertnek a szoboravatóját, és az iskola homlokzatán lévő tábla kicserélését: Ságvári Endréről Nagy Lászlóra. Túlélte Bántelkit is, és lekezelt a Hochner család leszármazottjával, Hochner Évával; valójában az ő férje vette át a cukrászdát, és javította ki a névtáblát Hochner–Laagra. Erről egy versike meg egy kis dal is született. Tóni bácsi cseppet sem bánta a táblahosszabbítást, mert a sütemény olyan lett, mint hajdanán: talán előkerült a régi receptes könyv. Vagy importlisztet használtak.

Egy nap azonban azzal ült le melléje Hochner Éva, hogy ne kérje olyan hangosan a feketét a cukrászdában, mert kínos pillanatokat szerezhet nekik. A kilencvenöt éves Tóni bácsi merőn nézte a kis hölgyet.

– Hochner, Hochner meg a Laag – ingatta a fejét aztán. – Ezt hozta az új kor. Most már a köznevektől is fosunk! – Ezt követően felállt, kiment, és nem látták többet a cukrászdának még a környékén sem.

Remek állás

Dr. S. K.-nak remek állása volt a fővárosi közterület-felügyeletnél: a szobrokat tisztogatta. Kifejezetten szerette a feladatot: ősszel és télen nem sok munkát adott, tavasszal és nyáron pedig kint dolgozhatott a szabadban. Dr. S. K. szerette Budapestet, a forgatagot, a tereket és utcákat, házait és emlékműveit, nem volt neki teher egy irodalomtanári és amerikanista diplomával meg egy nyelvészeti doktorátussal szobrokat tisztogatni. Sőt, kifejezetten élvezte a munkáját: beszélt közben a bronz- vagy éppen kőalakokhoz, mesélt nekik a napi ügyekről, újdonságokról, megosztotta véleményét a világról, és élvezte, hogy hol rezzenéstelen arccal tűrik kritikai észrevételeit, hol pedig mintha mondani akarnának valamit, de visszanyelik. Érdekes volt látni, ahogy a fényviszonyok, a nap beesési szöge, a színek és az árnyékok játéka folytán egy-egy szobor arca megváltozik. Olyankor

ki-ki szigorúbban, más megengedően, megint mások kérdőn néztek: ott ült a vonásaik között, hogy „csakugyan, mit nem mondasz, kedves K.? Ez történt? Errefelé halad a világ? Nahát, ez a huszonegyedik század!”.

De hát, kedves K., doktorid van, és galambszart vakarsz szobrokról?, kérdezték ugyanekkor az ismerősei. Nincs semmi baj, felelte, a szobrok a barátaim, legalábbis nagyrészt, és megérdemlik, hogy tiszta legyen az arcuk és az öltözékük, aztán meg ők meghallgatnak. Sok mindent el tudok nekik mondani, és ha hiszitek, ha nem, segítenek feldolgozni a hétköznapok feszültségét. Cserébe pedig nem kérnek semmit, sőt, holnap is fognak találkozni velem. A szobraim nem sértődős fajták.

Aztán a választások után néhány hónappal a szobrokat mintegy varázsütésre lecserélték. Maradt néhány öreg költő, de a többiek, régi harcostársak, államférfiak, írók átadták helyüket vagy éppen talapzatukat másnak. Új arcok jöttek, komorabbak és magasztosabbak, mint eltűnt elődeik.

Dr. S. K. hetekig nem szólt hozzájuk. Fogalma sem volt, hányadán áll velük. Némán végezte a munkáját, és talán még alaposabban is, mint a régi kuncsaftoknál, hiszen azok jóval elnézőbbek voltak vele. Az újaknál nem szeretett volna kis hibát sem véteni, inkább rájuk szánt még némi pluszidőt, nem számított, ha a tisztítás lassabban ment.

Aztán az egyik alkalommal, amikor beborult az ég, és amolyan furán sárgásbarnás színük lett a felhőknek alkonyatkor a város felett, akkor egy hajdani miniszterelnök tekintete előtt dr. S. K. úgy érezte, ideje tisztázni a viszonyokat.

– Miniszterelnök úr – mondta a bronzalak szemébe. – Nekem teljesen mindegy, kinek a füle mögül mosom le a galambszart. A miniszterelnök elnézett a távolba, majd amikor elhajtott előtte egy felkapcsolt reflektorú autó, mintha felébredt volna merengéséből, a szemöldöke a magasba szaladt. Talán arra gondolt: „Eh, maga az én ízlésemnek kicsit szókimondó, kedves K., de ez valószínűleg a huszonegyedik század hibája. Ezek az új idők tényleg megdöbbentőek!” Ám visszanyelte a véleményét, és csendben maradt.

A nagyanyám kegyetlensége

A nagyanyám kilencven, de még ebben a korban sem tiszteli az életet. A család születésnapi ebédet szervezett neki, megbeszéltük, ki mit hoz, mert mégsem várhatjuk egy ilyen idős embertől, hogy tizenötünkre – gyerekek, unokák, dédunokák – süssön-főzzön. A mama elfogadta a felajánlásokat, ám ahhoz ragaszkodott, hogy ő készítse el a húslevest. Egy csetkonferencián megbeszéltük, hogy hagyjuk a mamát húslevest főzni. Egy leves kilencvenévesen is könnyedén abszolválható.

Én vállaltam, hogy aznap korábban érkezem, hátha szükség van a segítségemre. Hajnalban keltem, egy gyors, megmikrózott kávé után beültem a Toyotámba, és kigurultam a mamához falura.

Hátul a kertben, a sufni mellett van egy kis baromfiudvara. Öt csirke és egy kakas kapirgál benne. A mama magot szórt a tyúkok elé, majd amikor azok mit sem sejtve enni kezdtek, egyet elkapott, és kivitte a kertbe a szilvafa alá. Oda már be volt készítve az élesre fent kés. A mama egyetlen, határozott mozdulattal elvágta a csirke nyakát, majd erősen tartotta, hogy a vergődő állat vére ne fröcsögjön szerteszét.

Fogalmam sem volt, hogy honnan van ebben a kis, töpörödött öregasszonyban ennyi erő.

Megdöbbentem a kegyetlenségén. A csirke vergődött, kivérzett, megdöglött. A mama egy szó nélkül, egy könnycsepp nélkül leforrázta, és nekiállt megkopasztani.

A leforrázott csirkének szörnyű szaga van. Ültünk a sufni előtt a diófa árnyékában, a mama keze sűrűn járt, dolgozott, én pedig elképedve figyeltem a csaknem évszázados rutint, amivel dolgozik. Kilencvenéves, egy letűnt idő gyermeke. Amikor a kegyetlenség és az igazságtalanság a világ része volt. Háborúk végeláthatatlan sora, forradalmak és ellenforradalmak, ideológiák és ellenideológiák. Megbújt a nácik elől, lemenekült a pincébe bombázások alatt, megpróbálta elkerülni az oroszokat, meghajolt a kommunistáknak, és igyekezett belesimulni a huszadik század embertelen világába. Mi azért dolgozunk, hogy mindez eltűnjön, a világ jobb hely legyen. Húst a boltban veszünk, nem ölünk az ebédünkért.

Elővettem a mobilom, és lefényképeztem. Arra fog emlékeztetni, hogy honnan jöttünk, és segít majd rájönnöm, hová tartunk. Egy jobb jövőbe. Áldott légy, falusi csirke, köszönjük, mama.

Három kívánság

Jolánka néni, aki a koromhidegkúti, Mária Valériáról elnevezett idősek otthonának lakója volt, százéves lett. Ritkaság ma az ilyen magas kor, kiváltképpen az idősek otthonában, ezért nem csupán a polgármester tette tiszteletét Jolánka néninél, hanem a kerületi televízió is. A húszas évei közepén járó, virágmintás sárga szoknyácskát és kis blézert viselő riporterlány fel is tette Jolánka néninek a kérdését.

– Jolánka néni! Ha így százévesen lehetne három kívánsága, mit kívánna?

– Jaj, kedveském – válaszolta a néni reszketeg hangon, nagy szünetekkel –, hosszú életem volt. Válságban nőttem fel, aztán háború jött, majd a komenisták és a forradalom. Nehezen éltünk meg, Pistámmal, nyögtük az igát, sokszor volt élhetetlen a helyzet. Aztán mindent elvesztettünk, és én már nem is akartam küzdeni. Ha kívánhatnék, akkor azt mondanám, én már csak meg akarok halni.

A riporterlány bólintott, mosolygott, és visszahúzta maga elé a mikrofont.

– Értem. És kedves Jolánka néni, mondja csak, mi lenne a második kívánsága?

PETŐCZ ANDRÁS

PYGMALION MONDJA – SZOBRÁNAK

Nem is sejted, mennyire akarlak.

De lehet-e akarni azt, ami vagy?
A tested márványborításának
lassan lágyuló keménysége vonz,
a melledet szeretném, és mindazt,

amit csak akarhat a szobrász, aki
férfiként nézi szobra kitárulkozását.
A nyugtalan remegő has simasága
még csak képzeletemben, de már

megőrjít, és a szám érinteni vágyja
a szeméremdomb szoborívét, azt is,
amit rejt ez az ív, érinteni akarja
az ajkam azt, ami szintén az ajkad.

Nem is sejted, mennyire szeretném.

De lehet-e, szabad-e akarni azt,
ami a kezünk alatt születik? Lehet
érinteni úgy, hogy a szobrász
a műhelyében kiszolgáltatottan

elheverő szobrot magáévá teszi,
mert akarja, mert vágya már feszíti,
cseppjei szinte ráhullanak a márvány-
felületre, miközben dolgozik rajta?

Mondják, volt olyan szobrász, akinek
szerelmi foltja odahullott, és ott ragadt
szobra combja tövén, és az istenek úgy
büntették, hogy az a szobron maradt örökre.

Nem is sejted, mennyire félem az isteneket.

PYGMALION MŰTERMÉBEN

Pygmalion látni szeretné azt, amit alkotott tegnap,
hajnali órán, szobája ajtaja nyitva, lép ki az ajtón,
indul a szobra felé, úgy, ahogy ébredt, meztelenül.

A hely, ahol alszik, ott van pont a műhelye mellett, így
nyári melegben, ruha nélkül, természet alkotta test
s mesteri kéz által létrehozott műtárgy egymásra talál.

És ahogy látja a szobrot, ott, a munkapadon, látja
a hószínnű szobrot, miként emberi testeket látunk,
ha látunk, ruha nélkül, leplezetlen, *ha nő hever*

a férfi előtt, Pygmalion ilyennek érzi alkotását,
s mintha hívna a test, hívna a vágy, és a csípő is
mintha hívná Pygmaliont, megnyílva kicsinkét:

úgy légyen a férfierő négyzete képe örökre tiéd,
ahogy az agg Pygmalion ereje nőtt meg hirtelenül,
mondom, látva a testet, amit ő maga teremtett.

Művészet fedi el, hogy mindez művészet csupán.

Lép a szoborhoz Pygmalion, jár körülötte, tapogatja,
hogy emberi test-e, vagy csak *ivor*, és ahogy tapogatja,
nemcsak a kezével ér a szoborhoz, nemcsak az ujjaival,

a lomhán duzzadó férfitest is a hószínű anyaghoz simul,
annak karjához, hasához ér éppen, majd a melléhez is, ha
úgy hozza a sors meg a mester munkája szobra körül.

Aztán az *ivorarc* – amelynek fölébe magaslik a mester:
a férfitest éppen a szobor ajkaihoz ér, véletlen az egész,
s Pygmalion izgalmi cseppje szobrának szájára csöppen.

Mintha az élet vize lenne, úgy ébred tetszhalálból a mű,
Pygmalion szobra, nyílnak az ajkak, körbeölelik lassan
Pygmalion duzzadó testét, mozdul a szobor hasa, öle is,

hullámzik egyre, mint az alkotás, amelyik várja a végső
gesztust, hogy mestere lezárja, befejezze a művet, mozdul
az ágyék, a hívogató üzenet. És Pygmalion érti a szót.

HARAG ANITA

A HANGYÁK NEM JÖNNEK FEL A MÁSODIKRA

Nézem a hátát. Jól áll neki, ha fel van kötve a haja. Látszik a nyaka, szeretem a füle mögött azt a vágást, amit nem emlékszik, mikor szerzett. Teljes erőből súrolja az edényt. Nem a szivacsot használja, a fémdörzsi össze fogja karcolni az alját. Inkább nem mondok semmit, fogpiszkálókat török ketté, és az abrosz mintáit nézem. Kicsi levelek, az egyiket Luca leette tejbegrízzel. Luca a kisszoba küszöbén ül. Mondtam, hogy vegyél fel zoknit!, szólok rá. De apa, a szobában vagyok, válaszolja, és kicsit beljebb ül, hogy a sarka ne érjen le a küszöbről a hideg előszobakőre. Ági nem láthatja őt a mosogatótól, csak engem, de nem néz rám, hiába keresem a tekintetét, amikor betesz valamit a hűtőbe. Megengedi a forró vizet, leöblíti a habot. Az edényt a csöpögtetőre, a tányértorony tetejére teszi. Le fog az onnan dőlni, Ági. Az összetört fogpiszkálókat háromszögbe rendezem az asztalon. Derékszögű háromszög. Ági körbetörli a konyhaszekrényt, bekapcsolja a kávéfőzőt.

Majd ha lehiggadt, megmondom neki, mennyire szeretem a füle mögött azt a vágást. Szereti, amikor ilyen semleges dolgokat dicsérek meg rajta, nem a mellét vagy a seggét. Ha erősen koncentrálok arra a vágásra, elkezd viszketni? Megérzi, ha nézem. Nem tudom, hogy csinálja. Álltunk egy zsúfolt teremben a többi szülővel és Luca-korú gyerekeikkel, ő a térdig érő asztalnál töltött málnaszörpöt Lucának, én a terem másik végéből néztem őket. Az egyik apuka beszélt hozzám, a fia a jó óvó nénihez került, és amikor megkérdezte, mi melyikhez, elhúzta a száját. Nem reagáltam semmit, Ági biztos tudta, melyik óvó néni a jó óvó néni, és elintézte, hogy Luca hozzá kerüljön. Figyeltem őket a terem másik végén, Áginak a térdhajlatán próbáltam kiszúrni azt a lila eret. Hátranyúlt, és megvakarta azt a részt, ahol az eret kerestem, utána rám nézett. Az épület előtt elhúzott egy fehér kisteherautó, olyan, mint amiről a Google Maps csinálja a felvételeket. Elképzeltem, hogy engem is lefotóznak, ahogy az ablakban állok, a függöny elhúzva, a kezemben kicsi, piros műanyag pohárban málnaszörp. Van Ágiról és rólam egy felvétel a Meggymag cukrászda előtt Szentendrén. A felvételen homályos az arcunk, de felismerhető Ági sárga ruhája és a fagyi is, ő eper-vanília, én mangó és valami zöld. A testtartásából is felismerném, oldalt billenti a csípőjét, úgy áll.

Ági nézi a kávéfőzőt, meg nem fordulna. Nem nyúl a nyakához, sem a füle mögé, még mindig nézem azt a vágást. Eszternek is ugyanilyen hosszú a nyaka, de neki a kulcscsontja jobban kiáll. Nagyon szép, ha egy nőnek kiáll a kulcscsontja. A köldöke magasabban van, mint Áginak. Vagy Áginak van lejjebb, mint Eszternek. Szép a melle. Nem láttam jól, de mintha lenne egy tetoválás a csípőjén. Az előbb majdnem megkérdeztem Ágit, mi van Eszter csípőjére tetoválva, de még időben észbe kaptam. Nem akartam meglesni, nem tudtam, hogy öltözik. Meg akartam kérdezni, kér-e kávét. Ági éppen bent volt vele, és egyenesen rám nézett. Észrevett az ajtórésben.

Eszter tegnap reggel érkezett. Ilyenkor a nappaliban ágyazunk meg neki a kanapén. Ági megszagolja az ágyneműt, mielőtt felhúzná a takaróra és a párnára. Fontos, hogy a párnának jó illata legyen. Eszter pénteken jön, hétfőn hajnalban utazik vissza

MERENGŐ, TOLLRAJZ, 10x8,5CM, 2019

Szegedre. Amikor itt van, főleg a konyhában ülünk, és beszélgetünk, Ági még rá is gyújt, szigorúan az ablaknál. Tegnap a párkányra könyököltek, szorosan összeért a válluk, fújták a füstöt, és figyelték az utcát. Mi van annak a férfinak a hátán? Mintha egy teknő lenne, de nem, szerintem csak táska. Nézd, mennyivel magasabb az a nő a pasijánál, fordítva fogják egymás kezét, a nőé van felül. Látod a játszótéren azt a kék kabátos kisfiút, na, az ő anyja szokott sugdolózni egy kutyás férfival a játszótér bejáratánál, azt mondják, a szeretője. Csak félig hallottam, mit mondanak, Lucával épp görögdinnyét sütöttünk a játék tűzhelyen. Próbáltam elképzelni, mit láthatnak, a teknő alakú táskát a férfi hátán, a kutyás szeretőt, az egymás kezét fogó párt. Nem értettem, mit jelent, hogy a magas nő keze van felül.

Este kettesben maradtunk Eszterrel a konyhában. Ági sokáig altatta Lucát, fel volt pörögve Esztertől. Mindig hoz neki valami apróságot, most a lila plüsspadlizsánt. Igyekeztem jó kérdéseket feltenni neki. Eszter etnográfus. Újra és újra le kell gugliznom, mit jelent pontosan. Végül megint a True Detective-nél kötöttünk ki, és Matthew McConaughey-nél. Milyen fantasztikus színész, a Dallas Buyers Clubban is zseniális volt. Egy férfi nem képes szeretni, mondta Eszter. Nem válaszoltam semmit. Mindig elmondja, ha Rusty Cohle szóba kerül. Először azt hittem, nekem mondja. Hogy én nem vagyok képes szeretni. A sorozatban volt, magyarázta, Rusty vezet, ami furcsa, mert eddig Marty vezetett, és ezt mondja. Itt megváltozik a két szereplő között a dinamika. Már megint Matthew a téma, kérdezte Ági, amikor visszajött az étkezőbe. Úgy jött be, mintha rajta akarna kapni minket, és sajnálja, hogy csak sorozatokról beszélgetünk. Ha Eszter itt van, alig ér hozzám.

A derékszögű háromszöget átalakítom egyenlő szárú háromszöggé. Tegnap itt ült Eszter, ahol most ülök. Az előszobában még biztos érezni lehet a parfümjét, ha odamennék Lucához, át kéne mennem azon az illaton. Tíz perce ment el, azóta nem szóltunk egymáshoz Ágival. Legkorábban hat körül jön vissza, háromkor találkozik egy ismerősével, valami régi, egyetemi barátjával. Mindig eltűnik pár órára, ha itt van. Az a régi, egyetemi barát férfi lehet, de nem kérdezem meg Ágitól. Luca, ne szóljak többször! Behúzza a lábát a szobába. De bent hangyák vannak, mondja. Dehogy vannak hangyák!, válaszolja Ági, most szólal meg először. A hangyák nem jönnek fel a másodikra.

Luca csendben játszik tovább a küszöbön, a plüsspadlizsánnal sétálgat az előszobában. A lila, csillámos pólója van rajta, alig lehet lekönyörögni róla, tegnap ebbe is belevarrta Ági a jelét. Öt pólóba, két nadrágba, egy szoknyába és a cipőjébe is belevarrta a perecet, amit Luca a múlt héten választott ki az óvodában. Nekem létra volt a jelem. Könnyen lerajzoltam, mégsem szerettem, labdát akartam. Lucának tetszik a perec, szívre hasonlít. Amikor Ági tegnapelőtt megmutatta az első elkészült pólót, azonnal az a szag jutott az eszembe, amit az öregek otthonában éreztem. Negyven perc kocsival, végig a 31-esen Dormánd felé. Azt képzeltem, Fargóban megyünk, csak nem havazott, mint a filmben. Miután megnéztük, rákerestem a Google Mapsen, Fargo, North Dakota. Végigautóztam a 25th Streeten, aztán a 3rd Avenue-n napsütésben, alacsony, fehér épületek, olyanok, mint a makettek, zöld fák, a következő kanyarnál már havazott. Utána továbbhajtottam, és elmentem Pelican Rapidsbe, az egész város tele van műanyag pelikánokkal. Mintha Luca kedvenc játékában lettem volna, találd meg a képen a nyolc pingvint vagy tücsköt vagy rókát, csak itt a pelikánokat kellett megtalálni. A bokrok mögött, az ablakokban, a virágárus címerében, az ajtón. Körbeautóztam a Pelican Lake-et is, ősz volt, 2012. szeptember, élveztem, hogy nemcsak térben, de időben is utazom. Az út mellett fekete, nyitott tetejű kukák, már elvitték a szemetet. Próbáltam kitalálni, mit csináltam 2012 szeptemberében, a Lufthansánál dolgoztam, sokat túlóráztam, ősszel már sötét volt, amikor kiléptem az épületből, nem láttam 2012 őszét.

A 31-esen Ági nagyanyját mentünk meglátogatni az öregek otthonában. Rózsaszín folyosó, harmadik ajtó, övé volt az ablak melletti ágy. A kardigánját próbálta levenni, Ági odament, és segített neki. Az ajtóban maradtam, akkor találkoztam vele először. Jobbra a szobához tartozó fürdőszoba nyílt, résnyire nyitva volt az ajtó, egy néni épp a hónalját mosta, egy szál fehér bugyiban állt a mosdókagyló előtt. Lógott rajta a bugyi, átütött a farpofák közötti vonal a vékony anyagon. Gyorsan elfordultam. Odamentem Áginak segíteni, a nagyanyja nyaklánca rácsavarodott a kardigán gombjára. Ahogy levettük róla, a ruha ujjában meglát-tam a belevasalt csészét. Neki ez a jele, ez különbözteti meg a többi bentlakóétól a ruháit. Légy szállt az arcára, Ági elzavarta. A légy a kezemnek repült, aztán a függönyön és a takarón körözött. Ági előpakolta a kekszet, a banánt és a szőlőlevet. Kinyitotta az éjjeliszekrényt, helyet keresett a keksznek. Tele volt bontatlan süteményes és ropis dobozokkal.

Vajon milyen lesz Ági teste, ha megöregszik? Egyik reggel arra fogok ébredni, hogy egy öregasszony mellett fekszem. Egymás öregszagában fogunk feküdni, de nem fogjuk érezni. Neki lesz előbb öregségszaga, vagy nekem? Meg se tudnám különböztetni. Nem tudom elképzelni, hogy másik testet is annyira ismerjek, mint az övét. Eszterét alig láttam, mégis tudtam, hogy Ági ki fog borulni. Amikor először mutatott be minket egymásnak, azt mondta, készüljek fel, mert Eszter nagyon szép, biztos tetszeni fog. Eszter mindenkinek tetszik. Ha ő ott van, nem vesznek észre senki mást. Nekem te vagy a legszebb, mondtam neki, és megcsókoltam a vállát. Kiment Eszter elé a vasútállomásra, együtt jöttek haza. Tényleg szép, mondtam Áginak, szerintem is szép. Láttam, mennyire rosszul esett neki. Azóta inkább semmit nem mondok rá. Ha Ági mesél róla, végighallgatom, és semmit nem reagálok. Sokat mesél róla. Akkor is szóba hozza, ha egy ideje nem beszélt róla. Ugye milyen szép ezen a képen Eszter? Jól állnak neki ezek a nagy fülbevalók. Eszter Prágában konferenciázik, Krakkóban előad, Eszter szerint meg kéne nézni ezt vagy azt a filmet. Szerinte Eszternek csak a krimikben van jó ízlése, a vígjátékokban nincs. Vagy azt mondja, Eszter megint összejött azzal a béna pasassal, aki csak Heideggerről tud dumálni. Oké, Heidegger-kutató. De a világ legunalmasabb Heidegger-kutatója, bár nem ismer többet. Szereti az ilyen elvont figurákat, szíve joga, de ezt sosem értette. Szerinte direkt szabotálja a kapcsolatait, pedig már elmúlt harminc. Tik-tak. Nem szeretem, ahogy Ági ezt a tik-takot mondja, és nem értem, Eszter miért bukik arra a pasasra, öreg, bajszos fickónak képzelem, de az inkább Heidegger miatt van. Rákerestem. Ha Eszter mesél róla valamit, úgy érzem, még ő is unja. Sokkal jobbat is találhatna, a pasasnak még a neve sem jut soha eszembe.

Ági megtörli a kezét a vizes konyharuhában, a hideg radiátorra dobja. A kávé lassan csordogál az üvegkancsóba. Luca nyitott szájjal néz engem, közben az előszobapadlón görget egy vonatot. Jó lenne, ha Ágit is látná, nemcsak engem bámulna ilyen sokáig. Mennyit érthet ebből az egészből? Azt tudja, hogy feszültség van, nem hülye. Menj be a szobába, Luca!, mondja Ági. De a hangyák! Nincsenek hangyák, hányszor mondjam még! Ágit nagyon zavarja, hogy Luca ilyen. Szörnyeket lát az ágy alatt, ismeretlen embert hall lélegezni a szekrényben. Majdnem minden este bejön a szobánkba, és bemászik közénk az ágyba. Tegnap délután felajánlottam, elviszem a játszótérre, hogy a lányok tudjanak beszélgetni. Luca mindig ott akart lenni, ahol Ági és Eszter voltak, felmászott az ölükbe, elővette a zsebéből a kavicsokat, amiket az utcán szedett össze. Ági járkált a lakásban, pakolta a játszóstáskába a homokozólapátot, a vödröt és az aktuális kedvencét, a lila padlizsánt. Eszter nadrágján keresztül is látszott a bugyija vonala. Törölgette a tányérokat. Ragaszkodott hozzá, hogy segítsen, kivette a kezemből a törölgetőruhát. Leültem az asztalhoz. Nagyon kellett koncentrálnom a laptop képernyőjére. Éppen Kaplanben, Louisianában hajtottam el egy

benzinkút mellett. Régóta nem használhatják, az ablakok bedeszkázva, egy kupacban szemét az épület előtt. Utána a Pecan Island High School, az is zárva. Pecan Islanden mintha minden zárva lett volna, néhány épületnél hiányoztak az ajtók vagy az ablakok, nem nyitva voltak, hanem nem voltak ajtók és ablakok, bent csak üres sötétség. Rákerestem a Tuttle-iskolára, ahova Marty és Rust megy nyomozni egy eltűnt gyerek után. Old Kenner High School a Reverend Richard Wilson Drive-on, leégett 2018-ban. Körbementem, nézegettem a tető nélküli épületet, csak a külső falak álltak, mintha félbehagyták volna az építkezést évekkel ezelőtt, a falak kopottsága, az üres ablakok feletti korom hosszúkás foltjai utaltak a tűzre. Ági átnyúlt előttem az étkezőasztalon, hogy eltegye a glutén- és laktózmentes mini kakaós csigákat Lucának. Újra a bugyi vonala, sötétkék farmer, csak az egyik oldalán van zseb. Kenner High School, az ablakokban nincs üveg, az üveg előbb betörik vagy megolvad, inkább megolvad. A környékről biztos odajárnak a kamaszok cigizni, eddig matek- meg töriórára jártak oda, most bemennek az osztályterembe, keresik, hol lehetett a padjuk. Csikkek, koszos matracok a padlón. Eszter lehajolt, eltette a fazekat az alsó szekrénybe. A bugyi fekete lehet, nem is, inkább piros, csipkés széllel. Erath, Louisiana. Cölöpökön álló, egyszintes házak. A házak között nagy hézagok, nincs kerítés. Megyek a Mary Jo Roadon, szürke, borús idő, ott mindig szürke, borús az idő, 2018. július, bármelyik pillanatban eleredhet az eső. Kinéztem az ablakon, és meglepődtem, hogy odakint süt a nap. Eszter tényleg szép nő. Nehezen tudom nem nézni. Eszter is tudja, hogy szépnek látom. Lassan sétált a mosogatótól a bögrés szekrényhez, utána a tányéroshoz. Az ajtót is résnyire nyitva hagyta, amikor öltözött. Evés közben is néha tovább néz a szemembe, mint normális lenne.

Ági az asztalhoz lép, tenyerébe söpri és a kukába dobja a fogpiszkálókat. Bámulom az abroszt, az előbb még itt voltak a fogpiszkálók. Luca vakaródzik, most veszem észre. Először csak a kezét, utána a vállát és a hasát is vakarja. Sírni kezd, amikor észreveszi, hogy figyelem. Odarohanok, és az ölembe veszem. Ági kikapja a kezemből, tartja, amíg lehúzom róla a lila pólót. A pólón és Luca bőrén is hangyák másznak. Egy pillanatra nem jut eszembe, mit kell csinálni a hangyákkal, aztán lesöpröm Lucáról a rovarokat, lehúzom róla a nadrágot. Ági nyakán is mászik egy, leszedem. Most érhetek hozzá először azóta. Beviszi Lucát a hálószobába. Figyelem a padlószőnyeget, honnan jönnek a hangyák, nehezen látni a menetelésüket a mintás szőnyegen. Küszöb, plüsspadlizsán, babaház, kilóg a brachiosaurus feje a minikonyhából, világoskék éjjeliszekrény. Luca ágya alatt zacskóban ott maradt egy fél kakaós csiga. Belevágom a kukába. Luca nehezen nyugszik meg, hallom a hüppögését. Kinézek a konyhaablakon. Eszter ugyanebből az ablakból integetett, amikor Lucával a játszótérre mentünk. Elképzelem, hogy pakolom a koszos tányérokat a mosogatóba, közben Eszter a nappaliban leveszi a pólóját. Nincs rajta melltartó. A pólót a kanapéra dobja, lehajol, előveszi a testszínű melltartót a bőröndből. Az ajtóhoz lépek, látom, hogy felegyenesedik. Rózsaszín, kicsi bimbó. Ági segíthetett bekapcsolni a melltartóját, az ujjai Eszter hátához érhettek. Amikor elment, fehér blúzban volt, kilátszott a kulcscsontja. Luca még mindig sír a hálószobában. Engem hív. Nem mozdulok el az ablaktól, figyelem a játszóteret, a mögötte lévő buszmegállót. Arról fog jönni Eszter. Keresem a játszótéren a kék kabátos kisfiút, a magas nőt az alacsony férfival. Ebédidő van, nincs senki a játszótéren, Luca most felülhetne a pörgő hintára, és nem kellene tíz perc után leszállnia. A homokozónak olyan alakja van, mint Hamburgnak, most veszem csak észre. Tátott szájú hal. Megjelenik egy férfi, a hátán teknő alakú hátizsák. Boston terriert sétáltat. Valamiért azt gondolom, nem az övé.

SÜTŐ CSABA ANDRÁS

TÖLTÉS

a régen lebontott töltés
nem tart árnyékot többé

se zöld- se jeges ár nem borzolja a kedélyt
nem maradnak halak a visszahúzódó tocsogókban

nem fogják kézzel nem kerítik hálóval
az új töltés mögött a meggyalázott maradékvíz araszol

koszosan szennyesen kóborol a partok között

sebesség nem repít szánkót
lefelé kigyúrt út nem vezet

felnőttek a magoncok
nem tetőzik a rettenet

az elbontott töltés nincs
ettől már víz akármi jöhet

az új út szürkéje csévéli a napsugarakat
elhord mindent a hátán

babakocsit gördeszkát
bottal csápoló tájidegeneket

RÉV

pattanásig feszül
a rév kötél- és láncalakzata

jeges vízbe fordult
névtelen nyomorultak

felcsévélve az időből

révfalu házai szépek
az utcafront mögött

ha gyalog ha lassít a busz
bontakozik egy lassan
a gyökerekig csupaszodó világ

virágok szürke kerítés
rendben tartott előkertek

hátra lassú romlás
leépülés amortizáció

látogat a kaszás nyíratlan
műveletlen talaj jó ha füvesztve

töredezett járdalapok közüket
meglepi a gaz fojtogatja a bitumen

öreg gyümölcsfák súlyuk alatt roskadók
dísznövények és nyírott fű mintapázsit

vagy a mindent hosszabb időre megoldó beton

BUSZ

sárgabuszba göngyölt
tömeg fogja a szatyrát
a kapaszkodót
izzad a műbőrön a huzatban

ősi magyar szokás
szerint kanyarog az út
humpákolunk a régi
pattogunk az újbuszokkal

az iskola után egy élesebb balos
a kanyarba fogódzik a húsbolt

szemben néhai vegyesbolt
rozsdás táblája hirdeti a vásárlóerőt

balra mélyen benn kertek
hétvégi derülők ülepítők
jobbra a kimért telkek
zsinórnégyszögei
pirosra festett cövekek karók
kapaszkodnak a hömbölgésben

újabban nyitott utcák
ásítanak bele a fénybe
az elhúzott ablakok
remegnek zörögnek a tokban
tördelik a figyelő tekinteteket

a fel- és leszállók ritmusa
táska táskának
szatyor szatyornak
hőbörgés indulatnak feszül
utolsó rohamára készül
a leváltott nemzedék

FIGYELŐK, TUS- ÉS TOLLRAJZ, 44x30CM, 2019